

fortrøstningsfuld, som han var i Folketinget, hvor han flere Gange har udtalt, at dette var en stor og betydningsfuld Sag. Naa ja, det kan man jo kalde den, om man vil. Det er i hvert Fald en Sag, som i og for sig har et fornuftigt Formaal, og kan den gøre Gavn, saa saa meget desto bedre. Men man maa jo dog huske paa, at det Beløb, om hvilket der er Spørgsmaal, denne enkelte Serie, hvis Maksimum er 20 Millioner, og som, efter hvad den højtærede Minister siger, ikke en Gang altid skal være saa stor, skal fordeles paa tre forskellige Grupper af Obligationer: Kreditforeningsobligationer, Tiendebanksobligationer og Statsobligationer fra Husmænd. Det er det første, man maa lægge Mærke til. Og dernæst maa man ogsaa, naar man vil undersøge, hvad de fremmede Penges Indførsel i Landet betyder for Højnelsen af Kursen paa vore Obligationer, ikke glemme — hvad den højtærede Minister for Resten heller ikke paa nogen Maade glemte, tværtimod —, at allerede nu kommer der jo adskillige fremmede Penge ind i Landet gennem Af sætning af vore Obligationer, idet vi allerede i mange Aar have eksporteret ret store Beløb til Udlandet, navnlig til Tyskland. Skønt jeg saaledes tror, en saadan Bank kan gøre Gavn, føler jeg mig just ikke overbevist om, at den ved at anvende, lad mig sige 6—8 Millioner af en Serie, altsaa noget over $\frac{1}{3}$ — det vil det selvfølgelig blive, thi Kreditforeningerne skulle jo have mest —, vil kunne opnaa at holde Obligationerne i en nogenlunde stabil Kurs, da disse jo, efter hvad den højtærede Minister sagde, ville andrage noget over 70 Mill. Kroner i Gennemsnit om Aaret. Til at indvirke paa Kursen af et saa stort og betydeligt Beløb vil man i hver Termin have en 5—6 Mill. Kroner til Raadighed, maaske lidt mere, maaske lidt mindre. For at denne Sum skal kunne indvirke paa Kursen af hele Udbuddet fra alle Kreditforeningerne, maa man ganske vist forudsætte en fenomenal Dygtighed hos den, der skal lede denne Bank. Thi man maa ikke glemme, at Banken er nødsaget til at operere med den største Forsigtighed. Naar Banken har afsluttet et gunstigt Laan i Frankrig, kan den ikke straks lade Fordelen derved komme Kreditforeningerne eller deres ny Medlemmer til gode gennem meget høje Kurser; den maa nødvendigvis af mangfoldige Grunde, som give sig af sig selv, og som jeg ikke behøver at opholde mig ved, være meget forsigtig, tage sig i høj Grad i Agt for, i hvilken Grad

den lader den indvundne Fordel flyde ud til Medlemmerne straks. Og for det andet kan jo, som jeg allerede antydede, det Beløb, som er til Raadighed til Indkøb af Kreditforeningsobligationer, paa Grund af dets Forhold til det store Udbud jo dog kun virke delvis.

Nu er altsaa Spørgsmaalet, synes det mig, dette, om det fra Statens Standpunkt er rigtigt at engagere sig med et Foretagende som det her foreslaaede, at engagere sin Kredit, i noget større Omfang i alt Fald, blot for at bringe en Klasse af Medborgere — og det jo ingenlunde de daarligst situerede — en Fordel. Det er jo nemlig ikke rigtigt, naar der staar i Lovforslagets § 1, at Meningen er at skaffe det danske *Pengemarked* de Fordele, der maatte kunne opnaas ved en mere direkte Forbindelse med de udenlandske Pengemarkeder. Det, man vil, er slet ikke at skaffe det danske Pengemarked som saadant Fordele. Til Handelen, Skibsfarten og Industrien skaffer man ingen Penge ind i Landet, man skaffer kun Penge til dem, som skulle optage Laan i deres Ejendomme enten til at indfri andre Laan eller til Anvendelse i et hvilket som helst andet Øjemed. Men i Stedet for at sige rent ud, hvad det er, man vil, siger man noget, som ikke er rigtigt. Man burde hellere, synes jeg, sige i § 1, at det, som man vil, er at skaffe Ejendomsbesidderne billigere Laan — ganske simpelt, det er det, man vil.

Nu kan man jo nok indvende, at det, som Staten her engagerer sig med, kun er 20 Millioner Kr., det er altsaa ikke store Sager. Nej maaske, men man vil jo neppe blive staaende derved. Finansministre ere jo ikke altid Mænd med Ben i Næsen, de indtage ikke altid en ledende Stilling. De ere højst lydhøre overfor de Krav, som rettes til dem, særlig fra deres Tilhængere. Hvorledes gik det ikke i Fjor med de $2\frac{1}{2}$ Mill., der vare foreslaaede til Huslodder? En Minister fremsatte et Ønske om $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., blot en lille halv Mill. Kr. mere om Aaret til denne ene Sag, og der var ikke det mindste i Vejen. Her foreslaar Finansministeren 15 Mill. Kr. Der fremsættes et Ønske om en lille Bagatel af 5 Mill. Kr. til. Naa, det er jo kun at forandre Tallet lidt paa et Stykke Papir, Finansministeren er straks villig. Saaledes gaar det til, at Tallene meget let forøges og forhøjes. Det kunne vi være aldeles sikre paa, at naar de 20 Mill., eller rettere de 8 Gange dem, ere brugte, vil der straks stilles ny Krav, saa vil der øje-